

BOŽJA PRENOVA

Od vzdrževanja
do misijona v župniji

James Mallon

James Mallon

BOŽJA PRENOVA

Od vzdrževanja
do misijona v župniji

Družina
2021

Kazalo

Uvod	
HIŠICA IZ KART	9
1	
HIŠA MOLITVE	15
2	
POPRAVI MOJO HIŠO	29
3	
HIŠA BOLEČINE	45
4	
ČIŠČENJE KRAME	63
5	
POSTAVIMO TEMELJE	93
6	
VHODNA VRATA	211
7	
HIŠNI GOSPODAR	251
Zaključek	305

*Misijon v srcu ljudstva ni del mojega življenja
ali okrasek, ki ga lahko odvržem. Poslanstvo ni privesek
ali dodatna zadeva življenja. Poslanstvo je nekaj,
česar ne morem iztrgati iz svojega bitja, razen
če se hočem uničiti. Jaz sem poslanstvo na tej zemlji,
in zaradi njega sem prišel na ta svet.*

Papež Frančišek, *Veselje evangelija* (273)

Uvod

HIŠICA IZ KART

»Ni nam treba spoznavati Jezusa. Potrebujemo kartanje!« Ob teh besedah je udarila po mizi in glasovi v dvorani so potihnili. Ljudje so obstali z odprtimi usti, roke so jim obstale v zraku z naslednjo karto, ki so jo nameravali odvreči, med prsti. Na obrazih je poleg presenečenja bilo razbrati pravičniško odobravanje do ženske, ki je izgovorila to, kar so si vsi samo po tiho želeli.

Teden dni pred tem je prišlo v javnost, da bom čisto zares zaplenil župnijsko dvorano ob ponedeljkih zvečer, da bi zagnal desettedenski program evangelizacije, imenovan tečaj Alfa (*Alpha course*). Ogorčenje je bilo tako veliko, da smo morali sklicati krizni sestanek župnijskega sveta. Kljub nasvetom, naj stopim korak nazaj, sem kot enaintridesetletni duhovnik, prvič v vlogi župnika v župniji, trmasto vztrajal. Druge možnosti ni bilo. Niti malo se nisem zavedal, da je to le prva od mnogih partij s kartami, ki sem jih odigral v naslednjih desetih letih duhovništva.

Bog je obilno blagoslavljal našo malo župnijo v prvih poskusih, da bi zagnali tečaj Alfa in z njim poskušali doseči oddaljene od Cerkve v naši skupnosti. V roku enega leta smo začeli prirejati večere z udeležbo več sto ljudi, ki so se ob ponedeljkih zve-

čer zbirali v dvorani, da bi poslušali predavanja o sporočilu evangelija, in vabili smo jih, naj odgovorijo nanj. Mnogo življenj se je preobrazilo. Mlačneži so postali gorečneži, ljudje, ki so se oddaljili od Cerkve, so se na globlji način srečali z Jezusom, izkusili delovanje Svetega Duha in se vrnili v občestvo verujočih. Veliki spopad s kartami se je obrestoval.

Čeprav smo skupini igralcev kart ponudili, da lahko prvi izbirajo kateri koli dan in uro razen ob ponedeljkih zvečer, so se raje odločili, da bodo izpraznili prostore in odšli drugam. Ni bilo malo tistih, ki so se obregnili ob to: navsezadnje je skupina delovala vse od štirinajstega stoletja in jo je še vedno obiskovalo nekaj ustanovnih članov, vsaj tako se je zdelo. Skrivnost, zakaj menjava večera ni bila mogoča, se je razrešila čez leto dni.

Teklo je moje drugo poletje v tej župniji, ko so mi zaupali dodatno, manjšo župnijo, okoli dvanajst kilometrov naprej ob cesti. Župnija je propadala. Udeležba pri mašah je močno upadala. Ni bilo nagovarjanja oddaljenih, ni bilo cerkvenih sodelavcev razen pri bogoslužju in nekaj darežljivih župljanov, ki so skrbeli za cerkvene prostore. V župnijski dvorani so prirejali večerje za skupnost in z izkupičkom komajda zbrali sredstva za vzdrževanje. Moja prva naloga je bila urediti katehetski program; ta je potekal v prenapolnjeni učilnici, kamor so stlačili okoli trideset otrok, starih od pet do šestnajst let, ki so sedeli pri verouku, vsak teden pa so se na vse kriplje trudili, da so našli zanje varuško in kateheta v eni osebi. Želeli smo ločiti otroke iz višjih razredov in zanje oblikovati ločeno skupino, ki bi delovala bolj po vzoru mladinske skupine in manj kot klasični pouk. Edini večer, ki je prišel v poštev, je bil v torek, toda ta večer je bil rezerviran za igranje kart ... z natanko tistimi udeleženci, ki sem jih pregnal s ponedeljkovih večerov v prvi župniji. Skriv-

nost je razrešena: večera niso mogli zamenjati, ker so igrali karte na različnih lokacijah vsak dan v tednu!

Med letoma 2004 in 2010 sem bil župnik v relativno dobro stoječi župniji v dobro stoječem delu mesta. Po tradiciji je veljala za dragulj v kroni škofije, v njej so vedno prebivali generalni vikar nadškofije in cela vrsta klerikov. Do nedavnega so jo starejši duhovniki imeli za kraj, kamor greš pred končno upokojitvijo. Zaradi tega se tu že trideset let ni zgodilo nič resnično novega. Stavbe so se krušile zaradi slabega vzdrževanja, cerkev iz živih kamnov, ljudi, pa ni bila v nič boljšem stanju. Ni bilo ne programov verskega izobraževanja za odrasle, ne razvoja cerkvenih služb, ne voditeljstva. Župnija je v več pomenih živela od pretekle slave. Edina odrešilna milost je bila, da ni bilo družabnih večerov ob kartah. Po drugi strani je štiri večere na teden naše prostore že trideset let uporabljala skavtska skupina.

Znova smo začeli niz pogovorov z lokalnimi skupinami, ki so brezplačno uporabljale naše prostore, da bi videli, če lahko dobimo svojo dvorano v uporabo vsaj en večer v tednu, da bi začeli s tečajem Alfa. V šestih letih, ki sem jih tam preživel, smo si sčasoma povrnili nadzor nad svojimi prostori in vodili več kot dvanajst večtedenskih programov verskega izobraževanja, vsakokrat s sedemdeset do osemdeset udeleženci. Ni treba poudarjati, da se je ta zaspana župnija začela prebujati in so se začele dogajati izjemne stvari.

Leta 2005, eno leto po mojem prihodu, so mi ponovno dali v skrb dodatno župnijo. Ležala je dober kilometer in pol stran. Opišem jo lahko na popolnoma enak način kot prejšnjo, le da je 90 % njenih prostorov najemala deška šola, poleg tega pa je v njej gostovala krajevna košarkarska liga, ki ni imela prave povezave z župnijo, razen te, da je ena od ekip igrala pod njenim

imenom. Tisto malo časa, ki je ostal prost, sta ljubosumno varovali, kot ste lahko že uganili, dve skupini igralcev kart.

Nazadnje sem bil premeščen v svojo trenutno župnijo svetega Benedikta. Bilo je tri mesece po tem, ko so tu zgradili čisto nove, moderno opremljene župnijske prostore. Župnija je nastala z združitvijo treh prejšnjih in ljudje so hote ali nehotе ravnokar prišli pod skupno streho in sobivali nekaj mesecev. Mišljeno je bilo, da prevzamem položaj župnika, še preden se začne prvo pastoralno leto. »Odlično,« sem si mislil, »nepopisan list. Nobeno lokalno društvo še ne uporablja naših prostorov. Veliko prostora bo za zagon programov evangelizacije ter verskega izobraževanja odraslih, da bomo lahko zgradili cerkev iz živih kamnov, ki bo ustrezala lepi fizični stavbi.«

Na svojo grozo sem že prvi teden ugotovil, da so bile različnim skupinam dane ustne obljube, da bodo lahko uporabljale naše prostore. Moral sem hitro ukrepati. Poskušali smo s kompromisom, poskušali smo vključiti vse, a ni šlo. Čeprav smo imeli štiri mesece za pripravo, preden bi začeli s kakšno pobudo, so skavti želeli dolgoročno zavezo in so se odločili za selitev drugam. Druga skupina je bila ... zelo velika skupina igralcev kart. Sprejeli smo kompromis. Delili smo si prostore do decembra, z januarjem, ko smo pri svetem Benediktu zagnali tečaj Alfa, pa so morali zamenjati termin ali lokacijo. Prvič, ko smo se zbrali v skupnih prostorih, sta me čakali dve presenečenji. Prvo: na izobraževanje za voditelje tečaja Alfa se je javilo 160 ljudi. Drugo: ko sem vstopil v dvorano, sem se srečal z jeznimi pogledi šestdesetih ali osemdesetih igralcev kart, starih med šestdeset in osemdeset let. Mnogi izmed njih so bili isti ljudje, ki sem jih deset let nazaj »izgnal« iz tiste male župnije na podeželju.

V poglavjih, ki sledijo, bom poskušal pokazati, da je velik del zmede, ki danes vlada v naši Cerkvi, vključno z zmedo, čemu služijo naši prostori, zakoreninjen v krizi identitete. V svojem bistvu smo misijonska Cerkev. Predstavil bom teološke temelje te identitete in predlagal vzorec za prenovo življenja v župniji. Molim, da bi cerkveni voditelji in vsi, ki jih skrbi za prihodnost Cerkve, na teh straneh našli načrt za proces Božje prenove Cerkve, ki jo tako zelo ljubimo.